

трептѣ утрена омара... Земята, сѣкашѣ се сниши, ласкана отъ зари и трепети и слушаше какъ пристѣпва сѣйнала пролѣтъ по зелени поляни, край шумящи долчинки, клокочещи извори и изъ пробуждающии гори... А тамъ на югъ, надъ Мая-дагъ—възправилъ се като блѣнъ въ ширинето, се мѣрна въззелъ се орелъ. Орелътъ заизвива тежки крила и заопасва съ витъ полетъ снѣжния му лобъ. Той летѣше бавно съ впитъ погледъ къмъ земята. Сѣкашъ и той е подранилъ на първо пролѣтно утро да се порадва.

Загледанъ въ орела—азъ му завидѣхъ. Мила ми бѣше неговата волностъ.

...Има ли нѣщо по-свидно отъ волността? Има ли по-жаждуще отъ свободата?... Пролѣтъ ли е кога душата е въ окови! — се питаше умътъ ми негодующъ.

Не сварилъ да си отвърна на извикани отъ орела мисли — гръмъ изъ ясно разтрѣсе лазурни простори. И до като се упомня — послѣдва втори, трети... десети... Заобаждаха се залпове отъ страни, забѣлваха жупели отъ височинитѣ... Въздуха затрепера, слънцето се прѣмрѣжи; около-врѣстъ земята закипѣ, като клокочаще море въ буря; наоколо се трѣщи, буботи, скимти: — на сто гърла, възбѣсувания ревъ, на сто ада демонитѣ полетѣли, сѣкашъ се гонятъ разядени, на сто свѣт-кавици небесни молниитѣ като че се сплитаха тждѣва...

...Загасна слънцато, притѣмнѣ, сѣкашъ мъглата се повърна, като че се сви земята отъ настаналитѣ ужаси.

Менъ ме обзе присѣнка. Ала клепки се не прибиратъ, гърдитѣ се задъхватъ. Не можахъ да заспя.